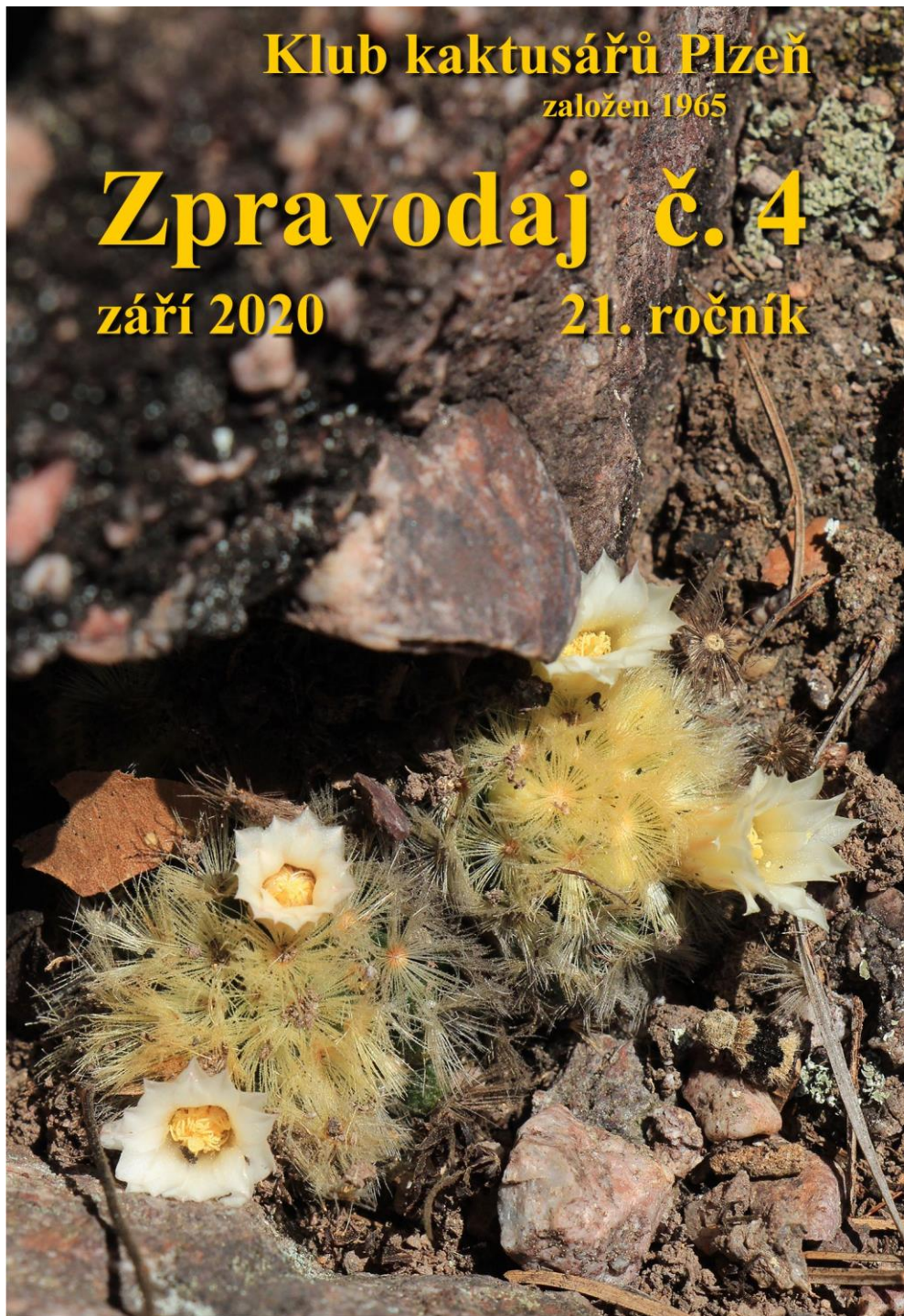

Klub kaktusářů Plzeň
založen 1965

Zpravodaj č. 4

září 2020

21. ročník

Vážení přátelé,

už je to více než půl roku, co jsme se naposledy sešli na naší členské schůzi. Doba to je dlouhá a takovou pauzu v činnosti našeho klubu nikdo nepamätujeme. Neuskutečnil se ani plánovaný zájezd na Slovensko, ani naše tradiční výstava, neorganizovali jsme naše pravidelná letní setkání. Přesto nakonec jedna klubová akce proběhla. Podářilo se nám neplánovaně uspořádat malou výstavu v Klatovech (podrobnosti naleznete v samostatném příspěvku níže), za což jsme moc rádi. Výstava se velmi vydařila a snad už byla i předzvěstí lepších časů. Situace se sice může ještě kdykoliv zvrtnout a mohou ještě přijít některá omezení, ale pevně doufáme, že podzimní program již proběhne podle plánu a budeme se moci opět pravidelně scházet jak na členských schůzích, tak na dalších klubových akcích.

výbor Klubu kaktusářů Plzeň

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
září 2020	M. Kůrka - Pěstování ariokarpusů	L. Loose	Kolokvium
říjen 2020	P. Tůma - Okruh G. mihanovichi	F. Flaisig	J. Merhaut
listopad 2020	L. Kanca - Rozhovory o kaktusech 2		J. Kraus

2/ Společenská kronika

Letošní podzim se nám v klubu sejde několik opravdu výjimečných životních výročí. V září oslaví své šedesátiny **Helena Rousová** a **Jiří Merhout**, sedmdesátiny **Jiří Vinař**, v říjnu padesátiny **Jaroslav Bohata**, sedmdesátiny **Karel Kastl** a pětasedmdesátiny **Josef Machalíček**. Všem srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví a spoustu potěšení mezi oblíbenými rostlinami.

3/ Nedělní návštěvy

Po vynucené pauze se opět budeme snažit zajistit návštěvy u našich členů v jejich sbírce. Vzhledem k tomu, že v září je možnost navštívit sbírky v rámci Kolokvia, bude nejbližší nedělní návštěva v **říjnu** a to u **Jirky Merhauta** v Mořince čp. 11. Je to sice trochu dál, ale pevně věříme, že si nenecháte ujít neopakovatelný zážitek z rozkvetlé louky litopsů a ostatních kosmatcovitých. Vychází nám to na neděli 11. 10. dopoledne kolem 10h. Prosíme, domluvte se předem na společné dopravně.

4/ Výstava v Klatovech

Letos výstava opravdu nakonec byla. Bylo nám líto, že jsme nemohli uspořádat výstavu v tradičním termínu v Plzni, a tak jsme přemýšleli, zda bychom přeci jen nenašli nějaké náhradní řešení. A povedlo se. Díky obětavosti našich členů z Klatov a okolí a zejména pak díky Pepovi Skálovi, který domluvil vše potřebné s místním úřadem, jsme mohli nakonec uspořádat výstavu v rámci Klatovské tradiční pouti (10. až 12. července 2020). A přestože jsme byli omezeni prostorem (stavěli jsme pouze 1 díl našeho foliáku) výstava byla důstojná a vyvolala velký zájem místní veřejnosti, médií (o výstavě referovali v místním tisku i televizi) a hlavně u dětí. Před foliákem jsme totiž opět uspořádali po loňském vzoru s dětmi malování, kdy si za namalovaný kaktus děti odnesli jako odměnu opravdový kaktus. Za 2 dny nám děti namalovali více než 270 kreseb a kdyby sobotní dopoledne nepropřelo, zcela jistě bychom překonali i loňských 310 kreseb namalovaných za celou výstavu v Plzni. I tak byl celý pártý stan ověšen obrázky ze všech stran. Děti se navíc v průběhu

víkendu vracely, aby se pochlubili svým babičkám, tetičkám a kamarádům a tak bylo pořád živo. Musíme říct, že nás to bavilo, strávili jsme v Klatovech příjemný víkend, s příjemným lidmi a se zájmem, který jsme nečekali. Mnozí vzpomínali, že výstava se v Klatovech konala naposledy někdy před 30 lety a to už je přeci jenom dávno. No uvidíme, jak to bude příští rok, ale pokud to bude v našich silách, máme v úmyslu výstavu opět v Klatovech během pouti uspořádat, ostatně místní úřad už s námi tak trochu počítá.

5/ Plzeňské kaktusářské kolokvium 2020

Letošní Kolokvium je nachystané, těšíme se na Vás již tradičně v páteční podvečer (11. 9.) na adrese Žižkova 45 v Plzni, stejně tak jako v sobotu (12. 9.) na ranní burze i přednáškách. Burza záměrně končí už v půl jedenácté, aby vzápětí mohl začít hlavní program, a potom jsme stihli oběd a nemuseli jsme nikam chvátat. Odpoledne je již tradičně možné navštívit plzeňské sbírky, samozřejmě po domluvě s majitelem. Program Kolokvia je dále ve Zpravodaji.

Každý účastník Kolokvia obdrží zdarma jako bonus originální lisované DVD s filmem „Jak pěstovat kaktusy“ vydaného Klubem kaktusářů Plzeň u příležitosti Kolokvia 2020. Film, který vznikl v letech 2008 až 2010, neposkytuje žádný jednoznačný návod, je míněn jako inspirace a jsou v něm zaznamenány naše tehdejší názory a zkušenosti, jakož i náš život s kaktusy. Film realizoval Luboš Kanca a zazářili v něm zejména Petr Česal, Petr Kuták a Milan Kůrka. Před vydáním na DVD byl film z hlediska současných znalostí posouzen a posléze zkrácen i doplněn a opatřen několika vysvětlujícími titulky. Za zmínku stojí ještě obálka DVD, na které je fotografie (foto: Luboš Kanca) lidí jdoucích kolem našeho klubového foliáku, ve kterém probíhá výstava kaktusů. Tito lidé váhají, zda mají vejít dovnitř, překročit hranici a vstoupit do našeho světa, který je láká svou pestrostí. Zajímá je, jak se kaktusy pěstují? Jak to dopadlo, zjistíte po otevření krabičky DVD.

www.kkplzen.eu info@kkplzen.eu

Klub kaktusářů Plzeň

PROD KAKTUSŮ

Klub kaktusářů Plzeň

JAK PĚSTOVAT KAKTUSY

u příležitosti Plzeňského kaktusářského kolokvia 2020
vydal Klub kaktusářů Plzeň, z.s.
realizoval Luboš Kanca

film vznikl v letech 2008 až 2010 a jsou v něm zaznamenány
naše tehdejší názory a zkušenosti, jakož i náš život s kaktusy

JAK PĚSTOVAT KAKTUSY

DVD délka 87 minut obraz 16:9 zvuk česky 2.0

Klub kaktusářů Plzeň, z.s.

pořádá

již 21. ročník symposia o kaktusech

Plzeňské kaktusářské kolokvium

kteř se uskuteční v sobotu 12. září 2020
v kulturním domě JAS, Jablonského 39, Plzeň

Pátek 11. 9. od 18 hod se koná „Setkání přátel plzeňského fóra“

neformální setkání ve sbírce Jiřího Musila v Plzni, ul. Žižkova 45

sudové pivo Prazdroj 12° věnuje KK Plzeň – půllitr s sebou
prohlídka sbírky, diskuze nad kaktusy, promítání obrázků a filmů s kaktusářskou tematikou
od 20:00 – degustace regionálních piv dovezených účastníky z různých koutů republiky
ve 21:00 – krátká přednáška v zábavném stylu
pro nenáročnou možnost přespání v místě konání ve spacáku

Sobota 12. 9. od 9:00 Kolokvium „Pěstování kaktusů a sukulentů“

9:00 – 10:30 Burza rostlin a pěstitelských potřeb

10:45 – 13:00 Roubování semenáčků na selenicereusy
Josef Skála – krátký film & diskuze
Ošetření semen kyselinou sírovou
Petr Jakobe – krátká přednáška & diskuze
Trásněnky – nový škůdce v kaktusových sbírkách
Pavel Peregrin – krátká přednáška, přípravy, použití & diskuze
Matečnice na jusbertech
Jiří Musil – krátký film & diskuze
O zalévání rostlin
Vojtěch Myšák, Jan Ulman, Milan Kůrka – krátké filmy & diskuze
Pěstování v zimě rostoucích sukulentů
Jiří Maule a Radmila Matulová – krátká přednáška & diskuze
krátké filmy k příspěvkům
Luboš Kanca

13:00 Oběd v místní restauraci (nutné objednat do 10h u služby u vstupu)

Od 13:00 – Návštěvy v plzeňských sbírkách (viz. <http://kkplzen.eu/index.php/nase-sbirky>)
Návštěvu sbírky je nutné u konkrétní osoby domluvit buď předem, nebo nejpozději během dopolední burzy. Bez ohlášení nebude garantována přítomnost majitele ve sbírce.

Každý účastník obdrží zdarma jako bonus originální lisované DVD s filmem „Jak pěstovat kaktusy“ vydaného Klubem kaktusářů Plzeň u příležitosti Kolokvia 2020.

Vstupné: 100,- Kč, cena za prodejní stůl: 100,- Kč (prodávající neplatí vstupné)

Ostatní informace: www.kkplzen.eu, případně dotazy vybor@kkplzen.eu

Změna programu vyhrazena. Vzhledem k epidemiologické situaci si prosím nezapomeňte vzít ROUŠKU S SEBOU a u vstupu použít desinfekci rukou.

Mammillaria carmenae

(foto na titulní a zadní straně Zpravodaje: Jirka Musil, báseň: Laabus)

Jednou z mých prvních rostlin byla *Mammillaria carmenae*. Když jsem v polovině devadesátých let začínal kaktusářit a chodit do plzeňského klubu, tak jsem ji jako semenáček dostal od Jirky Musila. Bylo to během první návštěvy v jeho sbírce, kam mne zavedl Filip Jelínek, který byl Jirkův spolužák. Kluci mne tehdy chtěli povzbudit a přitáhnout ke kaktusům i do klubu a to se jim také podařilo.

Během let si u mne karmenka poklidně rostla, několikrát jsem ji přesadil, jinou péči kromě občasné zalivky ode mne vlastně nevyžadovala. Docela mne překvapilo, když jsem po letech zjistil, že Jirkovi z jeho výsevu nevydržela žádná rostlina, já ji vždy pokládal za naprosto bezproblémovou. A tak jsem si jí po letech začal mnohem více vážit a přestala pro mne být jednou z mnoha. To z ní už byla úctyhodná rostlina, která odnožovala. Bude to již také pár let (určitě více než patnáct), co jsem se zbavil všech háčkovitých mamilárií, které se mi protivily svou vlezlostí (pravidelně se zachytávaly prsty i oblečení) a které jsem proto věnoval do tomboly.

To *Mammillaria carmenae* je naprosto jiná, decentně elegantní se svými krátkými přímými jemnými hladkými žlutými štětinami zcela zakrývajícími zelené tělo rostliny a bílými zvonkovitými kvítky vyrůstajícími blízko středu temene. Plným jménem *Mammillaria carmenae* Castañeda, byla pojmenována na počest paní Carmen Gonzales Castañeda, manželky autora popisu. Druh byl popsán v roce 1953, typové naleziště bylo udáno u Rancho La Reja v Mexickém státě Tamaulipas, ve výšce 1200 m, typ nebyl uložen. V roce 1977 ji znovu našli A. B. Lau a W. Reppenhagen, nově vybraný typ (neotyp) pochází z naleziště západně od La Reforma mezi městy Ciudad Victoria a Jaumave z nadmořské výšky 1500 m.

Když jsme připravovali mexickou cestu, která se uskutečnila na jaře roku 2020, vyslovil jsem přání vidět karmenku v přírodě a návštěva její lokality byla zařazena do programu výpravy. Bylo nám známo, že rozšíření této rostliny je omezeno na jediný horský hřeben, její stanoviště je velmi obtížně dostupné a je nezbytné podniknout velmi náročný celodenní pěší výstup v lesním horském terénu. Některé členy expedice sice odrazovala její nedostupnost, ale pro nás ostatní se stala o to větší výzvou a velmi jsme se těšili na budoucí dobrodružství. Údaje nezbytné pro návštěvu lokality nám poskytl Jirka Horal, který ji v minulosti několikrát navštívil, avšak i on nás varoval s poukázáním na náročnost cesty.

*Chladné je mexické ráno, však slunce již svítí,
dlouhá a obtížná je cesta z kamene.
Osudem dáno je nám dnes jíti
do hor, kde roste Mammillaria carmenae.*

V rámci naší expedice byla návštěva lokality *Mammillaria carmenae* naplánována na pátek dne 28. února 2020. Přenocovali jsme ve stanech na koupališti v Jaumave, ráno je chladné, na stanech se leskne jinovatka, mrzlo. Balíme a vaříme polévku z pytlíku vylepšenou nakrájenými papričkami jalapeños, zahřály nás též Steinerovy kapky. Konečně vylézá také slunce, vyrazíme. Na výpravu za karmenkou půjdeme v pěti – Jirka M, Petr, Honza, Karel a já. Jirku V a Jirku K odradila náročnost pěší cesty a mají pro dnešek jiný program, navštíví lokality *Obregonia denegrii* a *Ariocarpus retusus* a večer se pro nás vrátí. Bereme si sebou do baťůžků vodu a svačinu, kluci nás vysazují na výchozím místě naší pěší túry a odjíždí. Stoupáme po cestě dlážděné kameny a jdeme dubovým lesem. Rostou zde zelené mamilárie. Procházíme kolem ranče, kde se pasou krávy a kozy, pokračujeme do kopců a mjíjme rostliny *Ferocactus echidne*, právě bohatě kvetou žlutými květy. Cesta vede po hřebeni, otevírají se nám nádherné výhledy, v dálce pod námi se prostírá Ciudad Victoria, hlavní město mexického státu Tamaulipas. Mezi kameny nacházíme množství rostlin

Mammillaria melanocentra ssp. *rubrograndis* s krásnými červenými květy a dále zase rostliny *Echinofossulocactus lloydii* s fialovými květy. Pořád jsme se ještě nepřiblížili k cíli, který se spíše vzdaluje. Honza s Karlem se rozhodli vrátit, cestou zpátky si ještě užijí fosuláče a mamilárky. Pokračujeme ve třech, trasa je stále náročnější, cesta se klikatí nahoru a dolů, plašíme pasoucí se krávy a koně, držíme se směru a po dlouhé a krkolomné cestě staneme unaveni na okraji strmého svahu. Nalezístě karmenky se nachází někde pod námi. Půjde to slézt? Podívali jsme se na sebe, nikdo z nás neřekl jediné slovo, teď se nelze vrátit. Začínám sestupovat po vrstevnicích a kluci mne následují, není to tak zlé, jak to vypadalo seshora a sestup netrvá dlouho. Dole je ranč, který obcházíme, slyšíme štěkat psa, vstupujeme do borovicového lesa.

Jsme na nalezišti, rozhlížíme se, zkoumáme vrcholy žulových stěn a žádnou karmenku nevidíme. První průzkum dopadl žalostně, přece není schovaná pod listím a jehličím. Navrhují sníst zbytek zásob a krájím klobásku a sýr, pak budeme v hledání pokračovat. První rostlinu uviděl Petr, je to nevelký žlutý chomáček, máme ji a kvete! Roste ve štěrbině stěny svahu, na kterém se pohybujeme. Petr se bojí k ní slézt, ale já ne, musím se jí přece dotknout a už vidím i další tři rostliny. Kdo pořídil které fotografie karmenky vlastně nevíme, Petrovo a Jirkovo fotoaparáty jsme si podávali podle toho, kdo byl v lepší pozici a já jsem navíc natáčel kamerou. Cítíme ohromné zadostiučinění a radost. Bohužel se už nemůžeme zdržet prozkoumat další stěny a nalézt další rostliny. Čeká nás dlouhá zpáteční cesta, musíme se stihnout vrátit do setmění. Zpátky však jdeme zvesela a únavu necítíme, těšíme se, až se o zážitky podělíme s kamarády, kteří nás čekají, zatím jsme od nich daleko, mimo dosah našich vysílaček, ale blížíme se a večer to s nimi oslavíme.

Vlastně ani pořádně nevíme, kolik kilometrů jsme ten den v náročném terénu celkem ušli, bylo to určitě přes třicet a stálo to za to. Viděli jsme kvetoucí rostliny *Mammillaria carmenae*, zažili ohromné dobrodružství a splnil se můj sen. Budeme dlouho vzpomínat.

Luboš Kanca

Literatura:

ATLAS KAKTUSŮ XII – 1997, 12/21 *Mammillaria carmenae*, text: Rudolf Dufek a Jan Říha

Výsev semen rodu *Frailea*

(foto uvnitř článku: Josef Skála)

Se svolením Josefa Skály a Jaroslava Bohaty otiskujeme jejich vzájemnou korespondenci týkající se výsevu semen rodu Frailea. Možná bude inspirací i pro vás a třeba nám napíšete, jakou máte zkušenost s výsevem frailejí a případně se skladováním jejich semen.

“Ahoj Pepíku, loni jsem si udělal radost a objednal jsem semínka z plzeňské akce semen, převážně od tebe, *Frailea*, hlavně *castanea*, vždy po dvou porcích, vyséval jsem kolem vánoc. Mám z těch zelených chlapíků moc velkou radost, jak se jim daří. Mám radost o to větší, že jsem si na tenhle výsev moc nevěřil. Tak jsem si řekl, že ti napíšu, že tě to třeba taky potěší. Zároveň jsem se chtěl zeptat na ta semena. Kdy byla sklizena? A jestli jsi je nějak čistil nebo dezinfikoval?” J.B.

“Ahoj Jardo, to jsi mi udělal opravdu velkou radost. Měl jsem trochu obavu z postupné ztráty klíčovosti. První moje frajlejky jsou ze semen od Milana Kůrky - *castanea* ze San Pedro Norte z Argentiny. Semena bezvadně vyklíčila (2010), ale než rostliny dorostly do dospělosti, část z nich odešla. V současnosti mám z původního výsevu už jen 2 rostliny. Ale protože jsou moc pěkné, tak jsem v zimě 2017/18 objednal semena od Volкера Schaedlicha a Matse Winberga (od něj jsou všechna KH čísla). Téměř všechno jsem po vyklíčení narouboval na selenicereusy, abych měl dostatek semen na pravokolečné pěstování. To se celkem povedlo, protože už po roce od výsevu daly frajlejky tolik semen, že jsem je nabídl i do akce KKP. Navíc bez obav z hybridizace, protože kromě *melitae* a *chuquitany* mi všechny udělaly semena bez otevření květů (*chuquitany* jsem nenabízel, semen nebylo moc).

Semínka jsem sklízel průběžně od července do října 2019, jak postupně dozrávala. Zrají velmi rychle a snadno se čistí. Oplodí uschne a po protržení se čistá semena vysypou. Po sklizení jsem dal semena do lednice, kde mám v přihrádce na zeleninu plastový boxík se všemi semeny. Krátce před odesláním do nabídky KKP jsem udělal kontrolní výsev všech nabízených semen. Klíčivost byla okamžitá a 100%.

Trochu ve mně ale zatrnulo, když jsem v prosinci vysíl už regulérně. Do cca 3 týdnů vyklíčila většina semen, ale některá o poznání méně dynamicky než při kontrolním výsevu na podzim. A téměř vůbec neklíčila semena *Frailea atrobella*, *angelesiae*, *melitae* a *chuiquitana* (poslední dvě nakonec doklíčila po delší době celkem solidně, první dvě ale jen minimálně - něco málo tam je).

V podvědomí jsem z nějakých článků věděl, že fraileje brzy ztrácí klíčivost, ale nenapadlo mne, že až tak brzy. Různě jsem se poptával a zjistil jsem, že jsou nějaké pokusy se zamrazováním semen, pro dlouhodobé uchování klíčivosti. Takže teď mám ještě jeden boxík v mrazáku. Radka Matulová mi poslala článek, kde se o tom trochu píše. Něco jsem zjistil z netu. Zhruba je to tak, že ideální teplota je kolem -20 °C, semena je třeba udržovat v suchu (v boxíku mám silikagel), po vyndání z mrazáku semena umístit do lednice (kvůli pomalejšímu rozmrazání) a až pak vysít. Otázek mám ale stále hodně. Třeba opakované zmrazání a rozmrazání. Uvidím, k čemu mne to dovede.

V příloze posílám fotky, jedna je ze dneška, rostliny na seleňácích (na fotografii: *Frailea melitae*) jsem sesadil po několika do větších květináčů.“ J.S.

Co k tomu dodat? Snad jen to, že jsou to krásné kytičky, které stojí za to ve sbírce mít. A aby se nám výsev podařil, je třeba si pospíšet. Já osobně jsem po špatných zkušenostech začal vysévat obratem, jak semínka sklídím. Je to v létě, tak jen vezmu výsevní krabičku, vložím supresivní substrát a semínka bez ošetření vyseji. Krabičku dám pod parapet ve skleníku a otevru až na zimu. Zdá se, že to stačí a první semenáčky to zatím zvládají bez problémů. J.M.

Josef Skála, Jaroslav Bohata, Jirka Musil

Kráska ze Sierra Los Cardos, Zacatecas, Mexiko

(foto na zadní straně Zpravodaje: Jirka Musil, foto uvnitř článku: Petr Kuták)

Jeli jsme si takhle 9. března 2020 od San Juan de Capistrano směrem na Sierra Santa Barbara. Předchozí den jsme navštívili mimo jiné lokality *Mammillaria roemerii* a *Echinocactus grusonii*, což byl po právu celkem silný zážitek. Nyní jsme dlouhým přejezdem směřovali k poslednímu „zlatému hřebu“ expedice, totiž na *Mammillaria andersoniana*. Po asfaltkách 480 kilometrů, se zajížděnou přes Fresnillo. Proto jsme jeli zkratkou po praškách přes hory Sierra Los Cardos, východně od Valparaíso ve státu Zacatecas. Časově to vycházelo obdobně, ale v horách se lépe hledají kaktusy.

Cestou jsme tedy zastavovali na náhodně vybraných místech. Vyplatilo se, našli jsme krásnou lokalitu *Echinofossulocactus* sp., ale o tom jindy. Zastavili jsme také na lokalitě, kde se má vyskytovat *Coryphantha ottonis*. Hledání probíhalo standardně: Šli jsme na místo, kam ukazovala navigace. Všichni, kromě Karla. Ten to jako obvykle vzal druhým směrem na obhlídku blízkého okolí. Takže zatímco jsme se vraceli zklamáni nenalezením koryfant k autu, Karel nahlásil nález pěkných trsů *Echinocereus* a minimálně dvou druhů *Mammillaria*. Nu což, to bylo třeba omrknout. Šli jsme tedy asi 200 metrů řídkým borovým lesem k osamoceným balvanům, byly tam pěkné kytky, Karel měl pravdu. Najednou se Jirka M zasníl a navrhnul prozkoumat skály při úpatí hřebenu, že by nebylo špatné zkusit nalézt například andersonky na novém neznámém nalezišti. Že prý rostou i na kolmých stěnách podobné horniny jako zde. Co bychom to nezkusili.

Vyšlápl jsem asi trochu zprudka, takže jsem se cestou do kopce trochu zadýchal. Abych zase popadl dech, opřel jsem se o balvan porostlý mechem, ve kterém byla krásně usazená *Mammillaria* aff. *densispina*. Jak jsem se kochal, spočinulo mé oko také na čemsi malém, háčkovitém - mamilárka. Zprvu jsem byl trochu zklamán faktem, že jsem nenalezl andersonku ani Perezku, ale to se velmi

rychle rozplynulo, když jsem zkontroloval plošinku na pětimetrovém balvanu hned vedle. Ty květy... Nalezl jsem „Krásku z Los Cardos“!

Když člověk není specialista na daný rod a ještě ke všemu dělá náhodné zastávky bez předchozí přípravy, žije v napětí, co vlastně nalezl. A teprve doma začíná pátrat. Naštěstí rodu *Mammillaria* se věnoval Werner Reppenhagen ve své dvoudílné monografii Die Gattung Mammillaria z let 1991-2. A v roce 1999 vydal John Pilbeam knihu Mammillaria jako 6. díl edice The Cactus File.

Najít ve zmíněných knihách rostlinu podobnou „krásce“ nebylo zásadním problémem, neboť barva květů a celkový vzhled je celkem netradiční. Nejvíce se podobá druhu *Mammillaria berkiana*, kterou nalezl Lau (číslo 1245) v Sierra Huichol ve státu Jalisco. Typová lokalita je v San Andrés Cohamiata, což je nějakých 120 kilometrů vzdušnou čarou od Los Cardos. Je to daleko nebo blízko? Reppenhagen uvádí, že *Mammillaria berkiana* roste na žulách a konglomerátních horninách. To by celkem sedělo. Nadmořská výška je také obdobná: Kolem 2000 metrů nad mořem roste *Mammillaria berkiana*, 2600 metrů naše rostlina. Rostliny *Mammillaria berkiana* rostou v čistém humusu, často obklopené mechem, taktéž naše rostlina. I doprovodná vegetace vykazuje jisté shody: borovice a duby. Takže není-li to přímo ona, tak bude pravděpodobně velmi blízka.

Na naší okružní cestě po Mexiku jsme viděli mnoho mamilárek, ale tato se jednoznačně řadí mezi ty TOP. Rád bych si ji pořídil do sbírky. Ovšem mám takové tušení, že to asi nebude jednoduché, jako ostatně u většiny ostatních mamilárek, které nejsou zrovna čerstvě objevené a tudíž v kurzu. Objevily se někde?

Jirka Konstantinovič

Oběd na ostrově

(foto uvnitř článku: Karel Sladký, Jirka Vinař)

Noc z 26. března 2020 jsme Karel, Honza a já strávili blízko Tampica, což je přímořské město Mexického zálivu. Na druhý den jsme vyrazili po nepříliš kvalitní, leč po pobřeží vedoucí silnici na sever. Měli jsme v úmyslu objet obrovskou lagunu, která vlastně oddělovala volný prostor Mexického zálivu. Jmenuje se Laguna Tamiagua (čti Tamiawa) a je tak obrovská, že druhého břehu nedohlédnete. Jsme ve státě Veracruz.

Domnívali jsme se, že před sebou máme ještě dost dní, jelikož poslední zpráva, kterou jsme obdrželi nás informovala o tom, že společnost Iberia, se kterou jsme se měli vrátit do Evropy, posunula odlet z Mexico City až na 2. duben. Původně jsme měli odléhat 30. března. To jsme ještě netušili, že všechno bude jinak.

Rozhodli jsme se tedy, že dojedeme někam k městu Tuxpan a lagunu necháme za sebou. Přeci jen, ten pocit, že se koupete v širším Atlantiku, vám nějaká laguna nenahradí. Nespěchali jsme tedy a cestu jsme využili i na odbočení na ostrov, který v této laguně je. Jeho jméno je Isla de Juan Ramírez. Ostrov je dostupný po mostě, který byl střežen staříkem, jenž lano, nahrazující závoru, odstranil až po zaplacení příslušného, ne příliš vysokého, mýtného. Pak už nic nebránilo tomu, abychom po cestě, vedoucí středem tohoto úzkého, asi 15 km dlouhého ostrova, míjeli malá skromná políčka, místy oddělená od prашné cesty hustým porostem, ve kterém tu a tam rostly kvetoucí epifytické rostliny. Ty byly samozřejmě předmětem našeho zájmu, takže jsme udělali několik krátkých zastávek.

Asi po osmi kilometrech jsme narazili na odbočku, vedoucí z mírného kopečka do rybářské vesničky, která se jmenuje Colonia Moreno. Když jsem zaparkoval na volném prostoru, který se dal považovat s velkou mírou nadsázky za náměstí, a vystoupil z auta, měl jsem dojem, že stojím přímo na septiku. Ovanul mě pach, který jsem naposledy cítil, když u sousedů stál fekální vůz v akci. Mýlil jsem se však velice. Byly to chalupy, které mírný příboj vyvrhoval na pobřeží. Břeh byl

doslova posetý lasturami. Ty kupodivu nepáchly vůbec. Jednalo se o druh *Strombus urceus*. Český se jim říká Pomněnka Naturalis. A tak vždycky, když se na ně doma podívám, vzpomenu si. Prvotní zápach buď nějakým zázrakem zmizel, nebo jsme ho prostě přestali vnímat.

Když jsme se dostatečně pokochali pohledem na rybářské loďky se sítěmi a náčiním potřebným k mořskému rybaření, ukojili se i fotografováním pobřežních palem, přesunuli jsme se k okénku, kde jak se zdálo, bylo by možno snad získat nějaké skromné občerstvení. Měli jsme žízeň a nechtěli jsme sahat do našich tenčících se zásob.

„Buenos días...cerveza?“ Ptal se s malou nadějí Karel. „Si“ Odpověděla žena, která v tu chvíli získala naše sympatie. „Familiare?“ I tady se nám dostalo kladné odpovědi. Dostali jsme velkou láhev piva, takzvané rodinné balení a tři kelímky. Pokynula nám, abychom použili plastové židle, které byly nastohované na terasce, na níž jsme nacházeli. Přijali jsme s povděkem. Byli jsme rádi, že pivo nebude „na stojáka“.

Kousek od místa, kde jsme seděli, byl u stromu přivázan na řetězu velký černý pes, který neustále štěkal a dorážel na kohokoli, kdo se jen trochu přiblížil. Ostatní psi, a nebylo jich málo, volně pobíhali a chovali se, jak se patří, s určitou zdrženlivostí. Muž, který byl zřejmě manželem obsluhující paní, nás poučil, že je to „mal perro“ zlý pes. No to jsme konec konců viděli. Proto nás trochu udivovala odvaha až drzost malého chlapce, který psa škádlil, dráždil, dokonce bouchal do hlavy, ale vždycky včas utekl, tak aby pes, omezený délkou řetězu, nemohl chlapci ublížit. Nebyla to bezpečná hra.

Víte, rodinné balení je jeden litr piva...ve třech žíznivých hrdlech zmizí jako nic. Když jsme objednávali druhou lahev, tak rovnou i s dalším kelímkem pro toho muže. Ukázalo se, že se s ním docela dobře domluvíme anglicky a tak došlo v řeči na naše cestování, na jejich život na ostrově a samozřejmě taky na momentálně aktuální situaci ohledně pandemie koronaviru.

Blížil se čas oběda a mě napadlo se zeptat, jestli bychom nemohli dostat rybu. Nastal šrumec. Nabídlí nám filety, což jsme odkývali s radostí. Byl přinesen stůl a svět se zdálo o něco krásnější.

Netrvalo dlouho a bylo nám servírováno. Na obdélníkových talířích jsme měli každý tři obrovské císařské krevety (nikdy předtím jsem je nejedl) a několik osmažených rybích filetů. Samozřejmě došlo i na tortilly, salsu jsme s díky odmítli. Nějak nám k rybám neštymovala.

Poprali jsme se krevetami...rozhodně nebyly špatné, pustili se do smažených ryb a na stole přistála mísa s dalšími smaženými kousky. Nášup. Bylo toho opravdu dost, a bylo to výborné. Fakt jsme si pochutnali. Museli jsme objednat další „familiaré“, neboť jak známo, ryba musí plavat. Ještě jsme tak v klidu popíjeli, zažívali skvělé jídlo a pomalu se chystali k odjezdu. Byl čas zaplatit. Protože placení měl na starost Karel, říkali jsme tomu Karlíčku...otřes se.

„Cuanto pagamos“ Obrátil se s placením na toho sympatického muže. Ten ovšem musel s dotazem, kolik budeme platit za manželkou. Vrátil se a požádal nás o 200,- pesos. Když si uvědomíte, že jedno familiaré stojí 60,- pesos, tak nám tu hostinu uspořádali za 20,- pesos !! Dostali 300,- a i tak to bylo velice levné. Byl čas se rozloučit, ještě foto...a muchas gracias adios.

Jirka Vinař

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 150 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 5/2020 vyjde 12. listopadu 2020

Bezplatně

